

El nou Teatre Lliure

"Doncs bé, sembla que el teatre es fa. I es fa no solament per la memòria, en memòria d'en Fabià, la qual coincideix amb el brillant historial del Lliure, sinó perquè el director, abans de morir, va deixar les coses molt clares: n'hi ha prou de mirar-se detingudament la maqueta del nou teatre. I es fa també per la tenacitat de la gent del Lliure, i pel suport del seu públic i dels mitjans de comunicació."

Finalment, feliçment, han firmat el conveni per al finançament de les obres del palau de l'Agricultura, la nova seu del Teatre Lliure. Les obres costaran 4.700 milions de pessetes, una xifra més que respectable (el pressupost inicial presentat pel Lliure era de 5.300 milions), i es diu que seran acabades en dos anys i mig o en tres anys: el nou teatre podrà aixecar el teló durant la temporada 1998-99. Els firmants del conveni han estat l'administració central (Ministeris d'Obres Públiques i Cultura), la Generalitat catalana, l'Ajuntament, la Diputació de Barcelona i la Fundació Teatre Lliure.

La negociació d'aquest conveni ha estat molt llarga, massa llarga, i en determinats moments he arribat a pensar que potser no es firmaria mai. Perquè el Lliure, tot i ser un teatre amb vocació de teatre públic (Teatre Lliure-Teatre Públic de Barcelona, així s'anomena), de fet, és un teatre privat, que viu de les administracions que formen part de la Fundació Teatre Lliure. Ara bé, una cosa és participar en el finançament d'un teatre, aportant-hi x pessetes cada temporada, i una altra finançar la construcció d'un teatre, amb un cost força elevat; un teatre que té vocació de públic, però que, repeteixo, és privat, que no és oficial, que no és controlat per l'administració, en el sentit que aquesta no pot, entre més coses, nomenar el director general, ni el director artístic, ni influir en la línia de programació (almenys amb els presents estatuts de la Fundació).

El cas del Lliure és un cas bastant atípic en el panorama del teatre espanyol. A més, encara hi havia un parell de raons per a dubtar de la firma d'aquest conveni. L'una era la necessitat o, millor dit, la conveniència d'aquest teatre. D'una banda, és evident que el públic del Lliure havia crescut i no es podia resignar a la petita sala de Gràcia, però, d'un altra, amb el Teatre Nacional que el senyor Pujol construeix per a Flotats, amb les dues sales del Centre Dramàtic (Romea i Poliorama), amb el Mercat de les Flors (teatre municipal) i la resta de les sales barcelonines, potser ja n'hi havia ben bé prou, i això sense comptar que hem de fer un nou Liceu. Almenys així ho pensaven alguns i ho continuen pensant. Pel que fa a la darrera raó, va estretament lligada a la mentalitat de certs polítics que es malfien del món de la faràndula quan no és controlat per una personalitat forta, carismàtica, que garanteixi l'èxit de l'empresa. Mort en Fabià Puigserver, que era l'ànima del Lliure, qui es

podia fer càrrec del nou teatre, qui podia garantir-ne la gestió empresarial i artística? De la mateixa manera que el senyor Pujol fa un teatre a Flotats, semblava com si certs polítics acceptessin de tirar endavant la nova seu del Lliure, sempre que tinguessin la seguretat que en Lluís Pasqual se n'acabaria fent càrrec. I en Lluïset, que per murri no hi ha qui el guanyi, els responia que sí, que d'acord, però que de primer li fessin el teatre...

Doncs bé, sembla que el teatre es fa. I es fa no solament per la memòria, en memòria d'en Fabià, la qual coincideix amb el brillant historial del Lliure, sinó perquè el director, abans de morir, va deixar les coses molt clares: n'hi ha prou de mirar-se detingudament la maqueta del nou teatre. I es fa també per la tenacitat de la gent del Lliure, i pel suport del seu públic i dels mitjans de comunicació. I fins i tot jo diria que es fa gràcies al Teatre Nacional, *versus* el teatre del senyor Pujol, fruit de l'enfrontament entre la Barcelona capital europea i socialista i la Barcelona capital de la Catalunya convergent. D'una altra manera, es fa difícil d'entendre la idea de l'alcalde Maragall de fer del nou Lliure i del Mercat de les Flors "la ciutat del Teatre", a imatge del que els milanesos pretenen fer amb les tres sales del Piccolo.

S'ha guanyat, doncs, hem guanyat, una primera batalla. La segona, la més difícil, vindrà un cop acabat el teatre, un cop acabada la "ciutat del Teatre". Com finançar-la, com mantenir-la, com omplir-la? Quin paper hi tindrà l'administració, la nova llei de mecenatge, i el nou públic, si és que hi és? **Joan de Sagarra**